

Colla Excursionista Cassanenca

de la U. D. Cassà

CIRCULAR PER ALS SOCIS

Núm. 1

Desembre del 1963

Feliç Nadal i bon Any Nou

als amics y clients de la Jardineria

Successor F. Melchor

i

Lluís Pagès Melchor

Jardiner Decorador

A todo el público cassanense y forastero

Bar Salvi

ofrece sus servicios

Especialidad en Tapas variadas - Café - Licores

Gral. Sanjurjo, 18

CASSÀ DE LA SELVA

EDITORIAL

HA sortit el primer butlletí i, potser, caldrà que en fem la presentació, que diguem què en pensem fer.

Fa uns anys, quan va començar La Colla, aquest butlletí no hagués tingut cap raó de ser: erem quatre i aviat ho havíem dit tot; però avui som més de quatre, i més de cinc també, i ha calgut aquest butlletí perquè tothom pugui dir la seva opinió sobre les excursions i perquè serveixi de lligam entre tots els socis. Voldríem obrir també aquestes pàgines als amics que no són de La Colla perquè ens expliquessin llurs coses i, sobretot, perquè ens ajudessin a aixecar ben alt l'excursionisme cassanenc.

No creiem pas en aquest primer número haver reeixit ben bé, però esperem, amb la col.laboració de tots, aconseguir-ho més endavant.

LA JUNTA

CAMINAR...

SI l'excursionisme sigués solament fer quilòmetres a peu per la plana, muntanya o ran la mar, tindria importància com a exercici corporal, com una altra passejada qualsevol.

Veu's aquí perquè en constituir-se un «Grup Excursionista», inclou un significat d'orientació vers altres horitzons, i que sense haver-ne parlat abans els components, constitueix el centre de la seva valorització intrínscica. Entenc que l'excursionisme per a merèixer el nom de tal, deu reunir: exercici, instrucció i companyonia; trilogia bàsica que, junt amb l'alegria encomanadissa que duu tota sortida, uneix els components del grup en sentit emotiu.

«Saber caminar», és de gran importància per tal de ritmar els passos i moviment de braços, amb la respiració. Com així en passar per l'ombra o sol, segons sigui l'estiu o hivern, detalls que hom trobarà en els llibres d'Excursionisme.

La part instructiva és de resultats extraordinaris: preparació; visita i estudi a determinats llocs, que poden enfocar-se de manera senzilla, per anar augmentant en successives excursions el centre de coneixements, com tenim per exemple en aquests entorns: Caldes de Malavella, amb part històrica, i, per altra banda, el perquè surt l'aigua calenta; visita al cràter de la Closa de Sant Delmai; excursió a Romanyà amb l'observació de les pedres milenàries que ens parlen de la Prehistòria. Aquests i d'altres són motius d'interés i d'alliçonament, amb una deix de recança per a repetir les visites per tal d'arrodonir els estudis preliminars del temps i lloc.

Tot això, fent referència dels indrets més propers amb el mínim de despeses, perquè eixamplant el cercle de possibilitats econòmiques pel viatge, hom podria arribar-se fins a Empúries, on tant hi ha per a veure, observar i estudiar entre les ruïnes, on desembarcaren fa més de dos milers d'anys, els qui establiren, no solament el comerç amb els indígenes, sinó també el lloc per on començà a entrar l'art i la cultura helènica que anà espargint-se per terres ibèriques.

Les precedents notes són fetes amb el fervent desig que, en projectar una excursió, a més a més de la natural alegria que comporta, es tingui en compte preparar-la i documentar-se tot el possible, pels encarregats en cada sortida com a «cap de colla». Fóra molt interessant i de resultats positius per l'experiència que en tenim, i no solament pel moment, sinó àdhuc per l'avenir, per orientació d'altres grups o colles, si es deixés arxivada la part fotogràfica i escrita de cada sortida, de manera breu i concisa.

(Segueix a la pàgina 6)

Història i Tradicions

La reacció del poble envers la revolució Francesa Cassà de la Selva contra l'invasor

ELS moviments bàsics de la història, els grans esclats de les grans idees, han necessitat en tot temps un camp d'expansió més o menys ample segons llur importància. Es el que vulgarment anomenem «conseqüències de la revolució». Perquè, en efecte, quin altre nom podem donar a l'esclat d'unes idees nascudes en la intimitat d'un poble, mantingudes en un estat letàrgic, i posades de sobte a la pràctica per algú que creu poder treure'n un profit que d'altra forma no arribaria mai a aconseguir? Les revolucions, en efecte, han capgirat el món; han aixemplant llur camp d'acció a països que no combrègaven amb les idees revolucionàries.

Tenint això en compte, i donant una ullada a la nostra vella Europa, veurem que molts moviments, encara que s'hagin donat ells mateixos el nom de revolució, no han estat res més que uns simples gastaments sense altra conseqüència que la pròpia destrucció; hi ha emperò tres moviments que mereixen no sols el nom de revolució sinó el de REVOLUCIÓ, amb majúscula, i aquests són la Revolució anglesa del 1688, la Francesa del 1789 i la Russa del 1917.

Als Cassanencs, emperò, la que més ens interessa i la que ens toca més perquè l'hem tinguda dins a casa, és la Francesa.

Napoleó fou, sens cap mena de dubte, l'instrument del més important dels moviments ideològics, polítics i socials d'Europa, els seus exèrcits no escampaven un imperialisme francès per els camps d'Europa, sinó unes idees patró que derrocarien tots els sistemes de vida dels països on entressin els gabatxos cantant la «Marsellesa».

Seria massa llarg —i tampoc és el que ens proposem en aquestes breus ratlles— exposar les idees del 1789. No podem, però, deixar de senyalar un fet que crec que explica suficientment el fracàs del francès a la nostra terra, i aquest fet és que unes idees i uns principis liberals com eren els que proposava l'invasor no podien casar-se amb un poble com el nostre tan amant i orgullós de les seves tradicions, presoner aleshores del francès en la persona que n'era la senyera, Ferran VII.

Catalunya, malgrat ésser la regió més oberta a l'exterior, malgrat els lligams que la unia a França, refusà d'acceptar per «tabula rasa» les noves institucions que a la força volia imposar-li l'invasor.

(Segueix)

Potser arribariem a trobar dades concretes de l'activa participació de Cassà en la lluita contra l'usurpador, però no, no buscarem sinó que assenyalarem dos fets que encara que no són dels més significatius, ja ens valdran, perquè, en efecte, no són pas les dates i els noms que escriuen la història; qui l'escriu és el conjunt del poble.

A l'any 1808 en ocasió del primer setge de Girona, una divisió de tropes del General francès Duhsme s'instal·laren al nostre poble, acamparen a l'església i de la nau central en feren dormitoris per als soldats, i els altars laterals serviren d'estables per als cavalls, cremant finalment l'església, la qual cosa no varen poder aconseguir del tot, malgrat les senyals de foc que encara resten a la façana junt al relleu de Sant Martí.

Sabem també que un grup d'esforçats cassanencs acompanyats de conveïns de Palamós, Sant Feliu i d'altres pobles de la província, es varen reunir a Girona per a posar llur gra de sorra a la defensa de l'heroica i tres vegades immortal ciutat, cap vivent de tot el que és Gironí.

Aquests són els fets que, com he dit ja, no són pas massa significatius, però davant d'ells ningú no podrà dubtar que el poble de Cassà ha sabut mantenir tot allò que hi ha de més preuat en les seves tradicions: l'amor a la Religió i l'amor a la nostra terra.

Hem volgut amb aquestes breus ratlles donar testimoni que l'invasor no arribà a ofegar l'esperit del nostre poble, que, com qualsevol altre d'Espanya, amb les seves petites gestes va escriure una pàgina més d'aquesta Història que escriuen els pobles.

ENRIC AMETLLER

CAMINAR...

El companyarisme, és una lògica conseqüència de l'organització que crea i uneix llaços i valors d'amistats molt perdurables. Té una importància excepcional, puix neix de manera espontània entre els components dels grups. Aquest mateix companyarisme fa reconèixer la necessitat de la dita ben coneguda però que no està de més recordar-la de tant en tant: «Tots per un i un per tots».

Caminar... per amarar-se en la contemplació de les bel·leses de la Natura. Caminar... i saber-se parar on l'estudi es fa agradable. Caminar... mentre la riulla esclata franca entre els companys o la mà s'allarga per a saludar i ajudar-se mutuament.

Aquestes tres maneres de fer camí són ben agradables i de bon rendiment en el curs de la vida. Llàstima que els anys no ens permetin seguir-vos.

M. Tolosà Surroca

ELS VENTS DELS PAÏSOS CATALANS

ELS vents són corrents d'aire que tenen lloc a l'atmosfera i que es produeixen degut a la diferència de pressió entre dues regions d'ella. Aquesta diferència de pressió és deguda al grau d'escalfament de l'aire. En augmentar la temperatura l'aire s'escalfa, es dilata, i la pressió baixa. Al mateix temps, per efecte de la disminució de pressió, de pes, l'aire pren un moviment d'ascensió. El buit que deixa, el vénen a ocupar masses d'aire més fredes, la qual cosa produeix els corrents d'aire que coneixem amb el nom de vents.

Direcció o component del vent és el punt de la Rosa dels Vents, de l'horitzó, d'on procedeix, no el punt cap on va.

Anem a fer, tot seguit, uns comentaris sobre els vents més coneguts als Països Catalans. Hem de fer notar que hi ha vents que reben noms diferents segons les contrades, la qual cosa pot donar lloc a confusions.

La Tramuntana és el vent, fred i sec de direcció o component Nord, que tots hem sentit xiular durant l'hivern i que es presenta amb la màxima intensitat a l'Empordà, al Rosselló i a les Illes Balears.

A França, a la vall del Roine, bufa, molt intensament, un vent que té el mateix origen que la Tramuntana conegut amb el nom de «Mistral».

Al Camp de Tarragona i al Delta de l'Ebre tenim el Mestral també denominat cerç. Bufa encaixonat, passant per Aragó, dins de la vall de l'Ebre i és de direcció Nord-oest. Aquest vent, també és fred i sec.

El Xaloc és un vent provinent del Sud-est, suau i calent, que produeix una gran xafogor i carrega extraordinàriament l'ambient. De característiques semblants al Xaloc, però de component Sud, hi ha, també el Migjorn.

A les costes del Sud del País Valencià, principalment, tenim el Llebeig. És càlid i sec, i, com el Xaloc i el Migjorn, sol provenir del Sàhara. En circumstàncies especials pot donar lloc a pluges. Les gotes d'aigua tenen un color vermellós degut a la pols que l'aire porta en suspensió.

De direcció Nord-est, bufa, a les Illes Balears i a la costa, el Gregal. En aquestes mateixes zones té molta importància, a la primavera i a la tardor, un vent fred i humit de component Nord-est anomenat Llevant. En algunes contrades, degut a la presència del Gregal que bufa del Nord-est, donen el nom de Llevant al vent que es presenta de l'Est. El Llevant sempre ve acompanyat de tempestes.

La Marinada o Garbí ve, procedent del mar i bufant del sector Sud-sud-oest, a ocupar el buit deixat per l'aire que s'ha escalfat, en contacte amb la terra, durant el dia. A la nit, es produeix un corrent en sentit contrari denominat Terral que va, amb component del Nord-est, de terra a mar. En el interval, entre el final d'un vent i el començament de l'altre, s'estén una gran calma. Aquests dos vents són del tipus denominat convectiu i tenen lloc a la primavera, a la tardor i, principalment, durant l'estiu.

Solitud al Cim

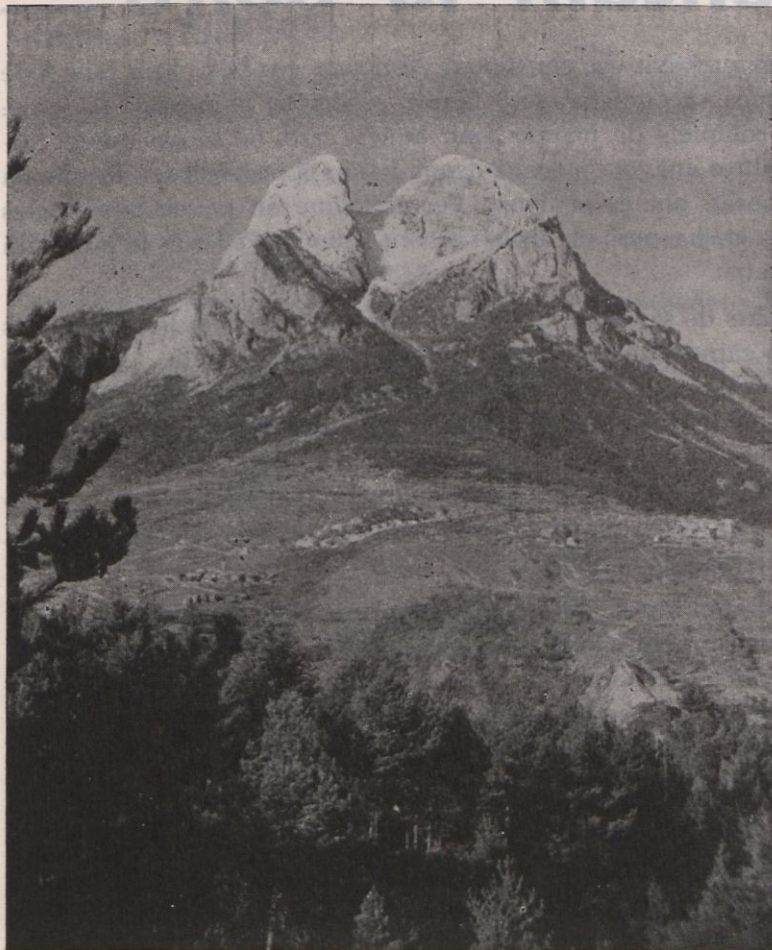
J. M. CASTELLET

LA vacada que pastura pels environs del refugi s'ha atansat subrepticiament, tal com ho fan les bromes a les altes valls. El tritllejar de llurs esquelles ha fet palesa la seva presència obligant-nos a obrir els ulls. La tènue llum de l'albada es filtra pel finestró mal ajustat. Les ombres s'han esvaït i el nou dia s'inicia. La «toilette» amb l'aigua immaculada dels innombrables xaragalls, és pura delícia que deixonda els sentits. Poca estona ha passat i ja ens trobem ascendint al cim. L'ascensió és plaent i quieta. Les remors encara dormen i es fa perceptible el bleix propi i el dels companys. Cap de nosaltres gosaria trencar l'ancís d'aquest silenci.

Hem arribat al cim a l'ensems que hi arribava el sol. Felix encontre enmig d'aquesta quietud. Si alguna vegada heu fruït del goig immens de trobar-vos dald'un cim alterós en el moment d'eixir el sol, convindreu amb mi que l'espectacle és únic, que voldríeu perpetuar aquest instant d'agradosa solitud. Com s'hi esplaia l'esperit, aquest component de l'home tan poc cultivat! Tot és sacrificat a la matèria i gairebé res a l'esperit. Les idees esdevenen indulgents i abundoses i malgrat tot, jo diria inoportunes. Voldríeu no pensar en res. Al menys en res vinculat amb el nostre transcórrer quotidià. Restar sols, amb la solitud per tota companyia. Sant Pere ho digué dalt d'un cim: «Senyor, bona cosa és estar-nos ací: fem-hi, si us plau, tres tendes, una per a Vos, altra per a Moisès i altra per a Elies».

Gairebé a tots els cims hi ha un pedró i en molts un quadern. Hi deixem un pensament inspirat, no tant, però, com voldríem. I ai las! Constatem amb sorpresa que hi ha pocs pensaments elevats en aquests quaderns que guarden els alterosos pedrons. Es que hi puja poca gent d'esperit sensible? O bé, la placidesa de la solitud els ha llevat del tot les facultats per confegir una frase eloqüent? Caldrà pensar-hi. El que és cert és que la grolleria està ací, arran del cel, i ens ha malmès la jornada.

(A. E. Pedraforca)

**Un fil de llum somorta
truca mandrós a la barrada porta
- Obriu, bon rabadà!
I el vailet que dormia
contesta des del fons de l'establia
- Qui hi ha?
- Un dia ple de sol que vol entrar.**

JOAN MARIA GUASCH

== Trencant la boira ==

«Tingueu compte! No ^{us} vos constipeu! Abrugueu-vos bé!... I un sens fi de recomanacions més, acompanyades, també, d'alguna expressió, tal com: «Que en sou de ximplets de marxar amb aquest fred, no sé pas què hi trobeu»... Però nosaltres anàvem plens d'alegria i amb el propòsit fet. Res humà s'hi podia interposar; només el temps. Per cert, que en passar per Anglès plovia amb molta gràcia; però en arribar a Sant Feliu de Pallarols ja només hi havia boira i humitat.

Eren dos quarts de set quan començàvem a caminar. Feia fred, però les motxilles, amb la càrrega que portàvem, eren una bona estufa. Dues hores ens va costar arribar a la Salut. No us penseu pas que fos senzill ja que la boira ho embolcallava tot amb el su mantell, les espines ens esgarrinxaven els peus, tot regalimava d'aigua i, moltes voltes, en comptes d'anar endavant anàvem endarrera. També hi hagué algun aterratge forçós i semblava que no arribariem mai a dalt. Però, per fi, vam veure que sortia, com un fastasma, del mig de la boira, la creu de la Salut.

Anàrem de dret al bar a prendre quelcom que ens reanimés una mica. Ens abrigàrem i, sense perdre temps, vam anar cap a muntar les tendes mentre les noies preparaven el sopar. Us diré el menú: entremesos variats amb una ^{ce}eba, torrades amb tomàquet i torrades amb alloli, costelles amb samfaina que n'hi havia per llepar-se els dits i, tot això, regat amb vi negre de pagès. Es a dir: ni el primer ministre del Perú fa uns sopars tan bons.

Al voltant del foc, al costat de les tendes, tots plegats, comentant acudits, cantant, fruïem d'una alegria com molt poques vegades hem sentit, d'una alegria que, exactament, no es pot explicar, només es pot viure. Ja era molt tard quan vam anar cap a dormir.

Va passar la nit sense novetat. Aviat ens aixecàrem, arreglàrem les tendes, i, tot seguit, vam anar cap a missa a donar gràcies a Déu.

En sortir de missa vam preparar l'esmorzar a base d'ous ferrats i torrades amb arengada. Quan érem a mig esmorzar, arribaren tres o quatre òmnibus carregats de gent de ciutat, d'aquesta fina i trencadella, que en veure la taula tan ben parada s'hi haurien arrapat sense gaire mirament. Val a dir que es quedaren amb les ganes. Segons dos tècnics en la matèria de l'arengada, és ^{acon}sellable –diuen ells– de trepitjar-les perquè siguin més bones, i foren tantes les vegades que ho asseguraren que el nostre company Miquel, convençut pels seus raonaments, volgué fer la prova i es quedà... sense arengada; pel que es veu, s'ha de saber trepitjar, més ben dit, s'ha de ser tècnic de la trepitjada com els dos que ho asseguraven.

BIBLIOTECA

Ultimes adquisicions

Albert Camus: *La pesta*. Premi Nobel. Traducció i pròleg de Joan Fuster.

Kathryn Hulme: *La història d'una monja*. Traducció de Ramon Folch i Camarasa.

André Schwarz-Bart: *El darrer Just*. Premi Goncourt. Traducció de Joan Oliver.

Vintila Horia: *Déu ha nascut a l'exili*. Premi Goncourt. Pròleg de Daniel Rops. Traducció de Rossend Llates.

André Chouraqui: *L'Estat d'Israel*. Pròleg de Josep Benet. Traducció de Jordi Sarsanedas.

W. Somerset Maughan: *El vel pintat*. Traducció d'Antoni Ribera.

Sebastià Juan Arbó: *Terres de l'Ebre*.

Victor Català: *Solitud*.

Mark Twain: *Les aventures de Tom Sawyer*. Traducció de Josep Carner.

Michel Quoist: *Donar, o el diari d'Anna Maria*. Traducció de Joan Ruiz i Calonja.

Jules Verne: *De la terra a la lluna*. Versió i notes de Jordi Ribot.

COMENTARIS

Victor Català

La semblança breu que Josep Miracle dedica a la gran escriptora empordanesa, dins la sèrie de Biografies populars d'Alcides, ens recorda amb precisió que fou l'any 1903 que la senyoreta Caterina Albert i Paradís, de l'Escala, el descobriment i un quant temps l'enigma literari més famós de l'època, rebé i acceptà un encàrrec que li feia la revista "Joventut", d'escriure una novel·la per al fulletó de la Biblioteca Joventut. Sembla, pel que diu Josep Miracle, que almenys el primer capítol fou escrit abans de 1904. Fa, doncs, seixanta anys que aquella noia que avui en té noranta-tres assajava la novel·la, un art difícil i llarg, i començava a fer-nos, tècnicament, un gran servei. En dotar-nos amb *Solitud*, ens obria a la novel·la contemporània.

JOAN TRIADÚ "Serra d'Or" 1963

André Chouraqui: L'ESTAT D'ISRAEL

L'Estat d'Israel conta l'extraordinària aventura del redreçament del poble jueu, iniciat per Theodor Herzl "en el moment de la seva més baixa degradació", "a l'època del més vil antisemitisme", fins a transformar "una massa envilida en una nació" i constituir-la en un petit Estat que, avui, atreu l'atenció del món per la seva originalitat i el seu progrés. Amb aquest llibre coneixereu un dels fenòmens col·lectius més importants de la nostra època. Es un llibre que us farà reflexionar.

Panoràmica del Matagalls

UNA de les excursions fetes aquest estiu i digna de menció fou la que ens portà a l'aplec del Matagalls.

*Déu te guard, vianant:
que t'imposi el Montseny
una mica d'amor
i una mica de seny.* (GUERAU DE LIEST)

Reunions, preperatius, discussions... i per fi un grup de valents i decidits, carregats amb unes motxilles que més que motxilles semblaven alforges de tan grosses i plenes com eren –les tendes sortien per un costat i les mantes per l'altre, aquí una cassola per a fer l'arròs i allà una cafetera que ben segur no serviria per a rentar-se els peus–, el diàbte a la mitja tarda, amb un xàfec per a fer botzinar els peixos, agafaren una «rubia» que els portà de la Plaça de la Coma a l'estació de Caldes de Malavella, on el tren que els portaria fins a Sant Celoni no havia arribat encara, i l'estona que tardaria... si tot anava bé.

A Sant Celoni els esquilaren; més ben dit, el taxista que els portà fins a Coll Formic, a uns tres quarts de camí del campament del Matagalls, els va veure venir, i no els quedà altre remei que pagar el que els exigia.

El diumenge a les sis del matí tots els que anàvem al Matagalls érem a la Plaça de la Coma; la varitat sigui dita: tots menys un, bé tots menys una.

Amb una elegria envejable i amb unes cantúries de rassinoyols, cardines, mussols i garses, emprenguérem el viatge amb mitja hora de retard.

Prop de Sta. Fe del Montseny i a la font de Passavets d'aigua fresca i regalada, com qualifica Mn. Cinto a les del Canigó, ens aturàrem a esmorzar i a fer altres feines obligades.

No cal oblidar les discussions que tingueren lloc en aquests moments d'emplanar la panxa i la cantimplora, però tot acabà com havia d'acabar, bé.

L'autobús –no oblidem el conductor que semblava una fada conduint– ens portà fins a Sant Marçal, i minyons allà començà el que és bo.

Sense donar vanaglòria als qui hi anaren i sense voler ofendre als qui es quedaren, calcem-nos, no tothom hagués arribat a lloc, i menys a l'hora de tornar.

Entre penes i fatigues i amb tota la llengua fora –teniem sed– arribàrem per fi, a una esplanada des d'on vèiem la Creu i un veritable jardí de tendes de campanya.

CAL RECORDAR...

Que fa mal efecte la barreja de mots entre idiomes quan senzillament poden evitar-se; així per exemple:

-Ja ens veurem, "hasta luego" (fins després). -"Bueno", jo ho deia (Bé). -Vol "sentarse"? (seure). -Una pel·lícula de "risa"... (riure). -Hi havia un "silencio"... (silenci). -"Adiós"! (Adéu!). -Amb molt de "lujo" (luxe). -Ha estat com un "tiro" (tret). -"Después" (Després). -La bandera a mig "asta" (pal). -Una "enfermedad"... (malaltia). -M'han presentat el "recibo" (rebut). -"Desde luego"... (és clar; naturalment...). -Un billet de "ida y vuelta" (anar i tornar). -En "resumidas cuentas"... (a fi de comptes...). -Podeu guardar-me "puesto"? (lloc). -Aquí hi ha un "asiento" (seient).

Queden anotades solament unes quantes de les barreges més freqüents. Per tal de fer-nos càrrec del què anotàvem suara, substituïm unes d'aquelles paraules en passar a l'idioma castellà: -Ya nos veremos, "fins després". -¿Quiere "seure"? -Me ha presentado el "rebut"... No cal insistir per a demostrar que llavors s'escriuria i parlaria pèssimament el castellà, com no altra cosa passa en fer-ho en català, i és precís anar-se'n corregint.

Notem la diferència entre els significats de «Conte», «Comte» i «Compte» que corresponen a "Cuento", "Conde" i "Cuenta, cuidado..."

No solament a Madrid i Barcelona hi ha la càtedra de l'idioma Català, sinó que existeix, entre altres llocs, a Cambridge i Oxford.

Oportunament seguirem amb normes referents al mateix tema de «Cal recordar...»

M. Tolosa *Jumoca*

Fets i refets

Una acampada molt interessant la de Matagalls. El paisatge una meravella i les noies una altra amb una infinitat de caparrets lligats. L'Arderiu, tot d'una, es va parar davant de dues noies i es va posar a cridar: Nois el "botiquin"! L'hi porten i diu: Dues aspirines per aquestes noies que tenen maldecap. Escolta "maco", qui t'ha dit que tenim maldecap. Contesta ràpida: Oh! Com que he vist que el portaveu lligat amb una bena tan ampla!

TRENCANT LA BOIRA

(Conclusió)

No es feren esperar gaire els nostres companys que venien a reunir-se amb nosaltres el diumenge, i així que arribarem, com a acte de germanor, ballarem tots plegats el JAN PETIT. Després desmuntarem les tendes, ens despedirem del Sr. Rector tot remerciant-li les seves atencions, i cap al Far s'ha dit. Marxarem cap al Far alegrement i sense cap contractem^s; encara que no poguérem fruit gaire de les hermoses vistes d'aquells cims, ja que el dia no era molt clar, sort, però, que de tant en tant el vent trencava la boira fent aparèixer, davant nostre, tot un enfilall de muntanyes i valls, coronades al lluny, per el negrós Montseny que treia el cap per damunt dels núvols que l'abrigaven.

Els uns dinaren del que portaven ja preparat, i els altres ens el férem. Havent dinat, els jocs de costum –El Rellotge, l'Elefant i d'altres– ens tingueren ocupats fins a l'hora del retorn, que es feu una mica llarg i pesat degut a la boira, el camí dolent i també perquè es feu fosc aviat.

En arribar a Cassà anàrem de dret a la Plaça de la Coma, on prenguérem comiat tot entonant l'internacional HORA DELS ADEUS, i ens separàrem portant a dintre un sentiment que ens unia com a veritables germans.

«Fins el proper dia a muntanya si a Déu plau».

Lluís Pagès

Panoràmica del Matagalls

(Conclusió)

–Ja hi som! Ja hi hem arribat!

Tant de bo que ja hi fóssim, però el mal fou que fins que arribàrem al campament encara vam haver de caminar una estona: mitja hora de pagès.

Com que no us vull cansar llegint a un aficionat, ni en el butlletí tenim molt d'espai, no m'extendré gaire més i per acabar més aviat només us diré que allà dalt, tot i estant llassats, encara tinguéren l'humor, un grup, de puntejar «la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan».

Oïrem la missa de campanya, dinàrem de la millor manera possible, participàrem en la impressionant HORA DELS ADEUS i, abans de tocar el dos, obsequiàrem als acampadors que encara no havien marxat amb un inigualable concert de sardanes i cants típics de Catalunya com són «L'Emigrant, Muntanyes del Canigó, etc.».

I per fi acabo de la mateixa manera que el poeta Ferran Demal en el seu poema «Amunt els cors»:

*«... Petits i grans esperen que torni la diada
de Matagalls, cimera del bell i altiu Montseny.
La solitud que hi regna amb sol, pluja i nevada,
a multituds captiva i a tots al cim empeny...»*

J. S. R.

Restaurant
BAR - NEDA

de LLUIS VIDAL

Especialitat en Pollastres a l'Ast i a la Brasa

Gran varietat de Tapes per a pendre l'aperitiu

EXCURSIONISTA:

qualitat per qualitat
encarrega els teus delers
fotogràfics a

FOTO

SEOANE

Amb aixó compliràs un
deure moral envers
un consoci.

Entre las más recientes Novedades:

Pantalones y Camisas Tergal,
Enkalene, Cotonene, Ethernit

Canadienses - Guantes piel
Bufandas - Gerseys

Abrigos Foamlay...

"y quítese un peso de encima"

CASA TOLOSÁ

MOBLES FONT

BANYOLES

Carrer Guimerà, núm. 1

Taller: Carrer Nord, núm. 40 - Telèfon 187

Representant a Cassà de la Selva:

Francesc Serra

Grup Associació Ntra. Sra. de les Sogues - Local núm. 1

Telèfon 247

Soci

M.ª Teresa Rich